

Kalle Veirto

Etsivätoimisto
**HENKKA &
KIVIMUTKA**
ja etsiväharjoittelija Mäyhkö

Kuvittanut Jari Paananen

KARISTO
Hämeenlinna

© Kalle Veirto ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-47133-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

1

Henkka tässä, moi! Nyt Etelä-Lahden tunnetuimmassa etsivätoimistossa on kolme jäsentä, mä, Jiikoo Kivimutka ja harjoittelija. Se uusi ja ylimääräinen on Kauko "Kake" Mäyhkö, joka päätti luopua laululinnun urastaan ja ojentaa auttavan kätensä hädässä oleville.

Etsivähommista Kakella ei ollut aiempaa kokemusta, joten pikkumies kääntyi parhaiden asiantuntijoiden puoleen.

"Moi, olisko teillä jotain rikoksia, joita mä voisin selvittää?" Kake kysyi.

Me oltiin pelaamassa pihalla frisbeegolfia. Mä olin heittovuorossa ja vähän ärtynyt

koska mua häirittiin. Samalla osat vaihtuivat mun etsiväparin välillä: mä olin paha poliisi, Jiikoo hyvä.

”Kuules Käyhkö, me ei olla nyt töissä. Kuten ehkä huomaat”, Jiikoo sanoi. ”Kaveri yrittää just saada uutta matoa koukkuun. On takaa-ajaja ja tappiolla.”

”Joo, just siksi mä kysynkin. Te kaksi voitte pitää pikkasen lomaa, ja mä hoidan sillä aikaa teidän jutut. Saatte heitellä frisbeetä vaikka päivät pitkät, kun kylällä on uusi poliisi.”

Mielessä muhi pari rotevaa voimasanaa, en sanonut niitä, vaan viskasin kiekon kohti koria. Ja perhana, reunuksen kautta ohi! Kori oli kottikärryjen kaukalo, edellinen lehtikomposti ja sitä edellinen saavi etupihalla, ja sinne tultiin lähestymisheitolla Kivimutkien puolelta.

Viimeinen kori sijaitsi meidän autotallin vintillä, jonka kantti kertaa kantti -kokoinen ovi odotti suu ammollaan. Se kori oli noin 2,5 metrin korkeudessa.

Mä kävin poimimassa kiekkonin nurmelta ja tiputin sen kottikärryjen kaukaloon. Sitteen mä käännyin kohti Kakea ja sanoin ääni ylärekisterissä, salaivallisesti:

"Nooh, miten voisin auttaa naapurin poikaa? Millaisia rikoksia sulla olisi mielessä?"

"Murhat, ne on aina kivoja."

"Murhista on just nyt pulaa."

"No, onko jotain pöllitty..?"

Mä annoin katseen kiertää ympäri pihamaata päätäni kiihtyvään tahtiin pyöritellen.

"Ei, ei, ei... Ei täältä ole mitään hävinnyt, mutta Kimmo Timoselta on lehden mukaan viety punanen sähkö-Pisla. Etsi se!"

"Kuka on Kimmo Timonen?"

"Kaupunginjohtaja."

Nyt oli Kaken vuoro pudistella päätään.

"Se pitäis olla Pumpputiellä, se rikos. Tai ainakin Launeella."

"No, käy kysymässä tuosta naapurista, olisiko siellä parempi tilanne."

"Ei, se ei oo etsivä", Kake sanoi. "Mä haluan että todelliset mestarietsivät auttaa mut alkuun ammatissa."

Jiikoo ei osallistunut keskusteluun. Se keskittyi lähestymisheittoon kohti viimeistä koria. Matkalla oli "vesieste": piti kiertää Eppiiain päämaja eli meidän huvimaja eli ulko-varasto.

Samassa päähän pälkähti, että pihaltahan itse asiassa puuttui jotain.

2

Jälkeenpäin mä kaduin sitä, ei se ollut reilu temppu. Yksi meidän pihan kahdeksasta omenapuusta oli kevättalvella kaadettu. Se ei enää tuottanut hedelmää, ja pyrkiesään kohti valoa se varjosti kukkapenkit ja pensasaidat ja uhkasi naapurimme Luukan talon rappausta.

Puusta ei ollut jäljellä edes kantoa. Se jyrssiin.

”Mitä teiltä on siis varastettu?” Kake kysyi ja kaivoi olkalaukustaan kynän ja muistivihon. Rinnalla roikkuvaa kameraa hän olikin jo käyttellyt ahkeraan.

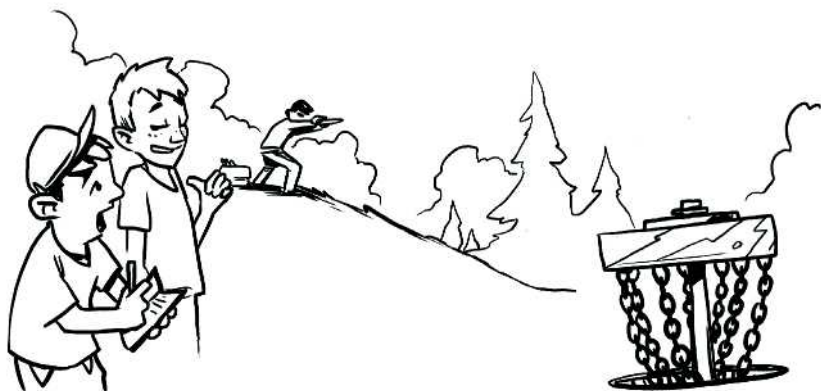
”Kadonnut, se on oikea termi”, mä sanoin.
”Varastetuksi sen kutsuminen on liian aikaista. Ymmärrätkö, ensin pitää tutkia ennen kuin voi hutkia. Eli tutka päälle!”

Kake ei haistanut palaneen käryä.

”No, voisitko kuvailla kadonnutta jotenkin?” Kake sanoi, vilpittömin ruskein silmin.

”Neljä metriä korkea, ainakin, ehkä jopa viisi”, mä aloitin.

Kake kirjoitti ylös.

Mä jatkoin:

”Sitten siinä oli monta haaraa. Vähän niin kuin puussa, kuten tossa etupihan koivussa.”

Kake vilkaisi taakseen etupihalle. Ja kirjoitti vihjeen ylös.

”Värin haluat varmaan tietää...” mä sain.

”Joo, minkä värinen se oli?”

”Rusehtava. Niinku omenapuu tuossa mun selän takana.”

Meillä oli edelleen seitsemän omenapuu-ta. Liikaa, ainakin sellaiselle perheelle, joka söi sadosta kymmenen ja teki syksyisin kolme omenapiirakkaa. Muu meni kompostiin ja kaatopaikalle.

Kake luki muistivihosta saamansa vihjeet, kallisti päätään mietteliäänä ja sanoi:

”Neljä metriä...”

Jiikoo palasi onnistuneen suorituksen jälkeen ja puuttui peliin:

"Henkka, lopeta se Kaken kusetaminen ja tuu häviämään tää matsi reilusti loppuun!"

Kake kohdisti katseensa mun silmiini, sanoi päätään kallistaen:

"Onks mua kusetettu?"

"Joo", mä tunnustin.

Jatkoin:

"Se on etsiväharjoittelijan ensimmäinen opetus: älä usko kaikkea mitä puhutaan! Älä usko, epäile!"

